

บทที่ 3

ภาพรวมการวิเคราะห์ข้อมูลทุติยภูมิ

โดยที่ ศบช. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์รับผิดชอบประมวลข้อมูลที่รวบรวมจากแบบสอบถาม กชช. 2 ค. ที่การสำรวจในปี พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2529 ดังนั้น การวิเคราะห์ผลการพัฒนาของหมู่บ้านในระดับภาคด้วยการใช้ข้อมูล 2 ชุดนี้ จึงเป็นกิจกรรมขั้นต้นเพื่อให้ได้ภาพรวมการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มปัญหาทั้ง 5 กลุ่ม คือ ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน ผลผลิต แหล่งน้ำ การสาธารณสุข และความรู้ จากนั้นจึงวิเคราะห์เปรียบเทียบกับข้อมูลทั่วประเทศ เพื่อค้นหาดัชนีชี้วัดระดับการพัฒนาตัวใดบ้างที่มีคะแนนค่าต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย ซึ่งสะท้อนถึงความรุนแรงของปัญหานั้น ๆ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาข้อมูลปฐมภูมิในระดับหมู่บ้านต่อไป ในบทนี้จะเป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากเทปข้อมูล กชช. 2 ค. ปี พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2529

3.1 การเปลี่ยนแปลงตัวชี้วัด พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2529

หมู่บ้านภาคใต้ที่ตกในการสำรวจด้วยแบบสอบถาม กชช. 2 ค. ปี พ.ศ. 2527 มีรวมทั้งสิ้น 6,596 หมู่บ้าน และเพิ่มเป็น 6,946 หมู่บ้าน เมื่อมีการสำรวจใน พ.ศ. 2529 ตารางที่ 3.1 แสดงค่าเฉลี่ยของตัวชี้วัดระดับการพัฒนาทั้ง 34 ตัวชี้วัด จากหมู่บ้านทั้งหมดในภาคใต้

ตารางที่ 3.1 แสดงค่าเฉลี่ยตัวชี้วัดระดับการพัฒนาทั้ง 34 ตัว ของหมู่บ้าน
ทั้งหมดในปี พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2529

ตัวชี้วัดระดับการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย พ.ศ. 2527	ค่าเฉลี่ย พ.ศ. 2529	ผลต่างปี พ.ศ. 2527-2529
1. การตั้งถิ่นฐาน	2.60	3.00	0.40
2. การมีไฟฟ้าใช้	1.75	2.39	0.64
3. การคมนาคม	2.45	2.68	0.23
4. การมีโรงสีหรือร้านค้า	2.58	2.72	0.14
5. สภาพความคงทนของบ้าน	2.68	2.84	0.16
6. แหล่งไม้ใช้สอยและ เชื้อเพลิง	1.98 2.37*	2.94 2.65*	0.96
7. การประกอบอาชีพและ การมีงานทำ	2.29	2.53	0.24
8. สัตว์ใช้งาน	2.71	2.67	0.04
9. อัตราค่าจ้าง	2.40	2.61	0.21
10. สิทธิในที่ดิน	2.26	2.07	0.19
11. ผลผลิตจากการทำนา	1.39	1.48	0.09
12. ผลผลิตจากการทำไร่	1.22 1.74*	1.15 1.89*	0.06
13. การประกอบอาชีพอื่น ๆ	1.38	1.05	0.33
14. อัตราการตายของสัตว์ปีก	2.04	2.65	0.61
15. การอพยพหางานทำ	2.15	1.85	0.30
16. การรวมตัวของเกษตรกร	1.78	1.64	0.13
17. แหล่งสินเชื่อทางการ เกษตร	2.32	2.72	0.40
18. การทำการเกษตรฤดูแล้ง	1.66	2.57	0.91

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ตัวชี้วัดระดับการพัฒนา	ค่าเฉลี่ย		ค่าเฉลี่ย		ผลต่างปี พ.ศ. 2527-2529
	พ.ศ. 2527		พ.ศ. 2529		
19. บริการสาธารณสุขใน หมู่บ้าน	2.05		3.00		0.95
20. บริการสาธารณสุขใน ตำบล	2.74		2.90		0.16
21. สุขลักษณะในบ้าน	1.38	2.31*	1.56	2.62*	0.18
22. สุขภาพและอนามัย	2.46		3.00		0.54
23. การรักษาพยาบาล	1.94		2.41		0.47
24. น้ำหนักเด็กแรกเกิด	2.36		2.47		0.11
25. การขาดสารอาหารใน เด็ก 1-5 ปี	2.56		3.00		0.44
26. การฉีดวัคซีนในเด็ก	2.38		2.25		0.13
27. การวางแผนครอบครัว	2.29		2.58		0.29
28. ความรู้ในการใช้ยา	2.96	2.19*	3.00	2.34*	0.04
29. น้ำกินและน้ำใช้	2.03		2.80		0.78
30. น้ำเพื่อการเกษตร	2.34		1.88		0.45
31. ระดับการศึกษาของ ประชาชน	1.89		2.97		1.08
32. การให้ความรู้ของรัฐ	2.63		3.00		0.37
33. ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และการกีฬา	2.41	2.34*	2.35	2.75*	0.06
34. สถานที่ให้ความรู้ ใน หมู่บ้าน	2.43		2.68		0.26

หมายเหตุ : * หมายถึงค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มปัญหา

แนวโน้มการพัฒนาของภาคใต้ในปี พ.ศ. 2529 เปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2527 พบว่าสภาพทั่วไปในปี พ.ศ. 2529 ดีกว่า ปี พ.ศ. 2527 โดยเฉพาะด้านการศึกษานั้น บปรากฏว่ามีการพัฒนาในระดับสูงสุดกล่าวคือ ค่าเฉลี่ยของตัวชี้วัดจากระดับ 2.34 ในปี พ.ศ. 2527 เป็นระดับ 2.75 ในปี พ.ศ. 2529 การพัฒนาด้านสาธารณสุขและโครงสร้างพื้นฐานมีระดับเพิ่มขึ้นลดหลั่นรองลงไป คือจากระดับ 2.31 และ 2.37 ในปี พ.ศ. 2527 เป็นระดับ 2.62 และ 2.65 ในปี พ.ศ. 2529 ตามลำดับ สำหรับการพัฒนาด้านผลผลิตและแหล่งน้ำมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยจนอาจกล่าวได้ว่าอยู่ในระดับที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยด้วยซ้ำ คุรายละเอียดเพิ่มเติมในตารางที่ 3.1

การพัฒนาด้านต่าง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงดีขึ้น 10 อันดับแรกจากปี พ.ศ. 2527 ถึงปี พ.ศ. 2529 ได้แก่ ระดับการศึกษาของประชาชน แหล่งไม้ใช้สอยและเชื้อเพลิง บริการสาธารณสุขในหมู่บ้าน การทอการเกษตรकुแล้ง น้ำกินน้ำใช้ การมีไฟฟ้าใช้ อัตราการตายของสัตว์ปีก สุขภาพและอนามัย การรักษาพยาบาล การขาดสารอาหารในเด็ก 1 - 5 ปี ตามลำดับ

อย่างไรก็ดี มีข้อน่าสังเกตว่าสภาพการพัฒนาบางด้านในปี พ.ศ. 2529 ได้ถดถอยลงจากปี พ.ศ. 2527 ซึ่งได้แก่ด้านแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร การประกอบอาชีพอื่น ๆ และการอพยพหางานทำของคนในชนบทภาคใต้มีปัญหารุนแรงลดหลั่นกันตามลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งปัญหาน้ำเพื่อการเกษตรนั้น น่าจะมีมูลเหตุจากการที่เกิดภาวะฝนแล้งติดต่อกันหลายปี

3.2 ปัญหาที่มีความสำคัญและรุนแรงจากข้อมูล กชช. 2527 และ 2529

ในส่วนนี้จะเสนอสภาพปัญหาและความรุนแรงของเขตพื้นที่ชนบทภาคใต้ โดยนำเอาข้อมูล กชช. 2 ค. ประจำปี พ.ศ. 2527 และปี พ.ศ. 2529 มาวิเคราะห์ทั้งนี้จะแยกปัญหาออกเป็น 5 กลุ่มปัญหา คือ โครงสร้างพื้นฐาน ผลผลิต แหล่งน้ำ การสาธารณสุข และความรู้ ในแต่ละกลุ่มปัญหาจะพิจารณาข้อมูลของหมู่บ้านที่มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยเท่านั้น เนื่องจากเป็นดัชนีชี้ว่าควรเน้นพิจารณาปรับปรุงสภาพนั้น ๆ เป็นเบื้องต้น

3.2.1 ปัญหาค่ามโครงสร้างพื้นฐาน

เมื่อพิจารณาข้อมูล กชช. 2 ค. ของภาคใต้ พบว่ามีดัชนี 4 ตัว ที่สะท้อนสภาพและความรุนแรงของปัญหา คือ การมีไฟฟ้าใช้ การคมนาคม สภาพความคงทนของบ้าน และกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ตารางที่ 3.2 แสดงจำนวน และร้อยละของหมู่บ้านที่ได้คะแนนตามดัชนีเหล่านั้นต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย โดยนำข้อมูลระดับประเทศมาใช้เปรียบเทียบกับ

ร่างที่ 3.2 แสดงจำนวนและร้อยละของหมู่บ้านที่มีคะแนนด้านโครงสร้างพื้นฐานต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2529

ตัวชี้วัด	พ.ศ. 2527				พ.ศ. 2529			
	ภาคใต้		ทั้งประเทศ		ภาคใต้		ทั้งประเทศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การมีไฟฟ้าใช้	3,590	50.60	21,873	35.18	1,240	17.48	11,731	22.17
การคมนาคม	254	3.58	1,513	2.86	252	3.55	1,689	3.38
สภาพความคงทน ของบ้าน	1,044	14.71	3,867	7.31	524	7.38	2,642	4.99
กรรมสิทธิ์ในที่ดิน	2,159	30.42	20,287	38.33	2,560	36.08	24,547	46.70

3.2.1.1 สภาพการขาดแคลนไฟฟ้าในหมู่บ้านภาคใต้ ในปี 27 มีสภาพรุนแรงมาก กล่าวคือ มีหมู่บ้านครั้งหนึ่งที่ไม่มีไฟฟ้าใช้ แต่ในปี พ.ศ. 2529 ความขาดแคลนเหลือเพียงร้อยละ 17 เท่านั้น ซึ่งน้อยกว่าข้อมูลประเทศ แต่อย่างไรก็ตามความขาดแคลนในระดับนี้ก็น่าจะยังถือว่าเป็นปัญหาชนบทภาคใต้อยู่

3.2.1.2 ในด้านการคมนาคม หมู่บ้านภาคใต้มีปัญหาขาดเชื่อมอำเภออยู่ในระดับร้อยละ 4 ซึ่งสูงกว่าข้อมูลทั้งประเทศ อย่างไรก็ตามมีหมู่บ้านอยู่ร้อยละ 39 ของหมู่บ้านเหล่านี้ที่ต้องใช้เวลาเดินทางมาอำเภอ กว่า 1 ชั่วโมง โดยใช้การเดินทางและยานพาหนะอื่นบนกัน

3.2.1.3 เมื่อพิจารณาสภาพความคงทนของบ้าน โดยพิจารณาว่าหมู่บ้านที่มีบ้านหลังคามุงกระเบื้อง และมุงด้วยสังกะสีน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนบ้านทั้งหมด เป็นหมู่บ้านที่มีปัญหาด้านนี้ พบว่าบ้านในชนบทภาคใต้มีปัญหาในด้านนี้อยู่ในระดับสูงกว่าค่าเฉลี่ยของทั้งประเทศ กล่าวคือหมู่บ้านที่มีค่าของดัชนีตัวนี้ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยสูงกว่าตัวเลขของทั้งประเทศประมาณ 1 เท่าตัว ทั้งในปี 2527 และ 2529

3.2.1.4 ดัชนีในกลุ่มโครงสร้างพื้นฐานอีกดัชนีหนึ่งที่น่าสนใจมาพิจารณาคือ กรรมสิทธิ์ในที่ดิน ซึ่งพบว่าสภาพปัญหาที่พบในภาคใต้มีความใกล้เคียงกับข้อมูลทั้งประเทศ กล่าวคือ ในปี 2529 มีหมู่บ้านที่ครัวเรือนที่มีที่ดินทำกินแต่ต้องเช่าเพิ่มบางส่วน และครัวเรือนที่ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง สูงเกินร้อยละ 25 ของครัวเรือนทั้งหมดอยู่ร้อยละ 36 ในขณะที่ข้อมูลทั้งประเทศมีอยู่สูงถึงร้อยละ 48

3.2.2 ปัญหาผลผลิต

จากภาพมหภาคในส่วนต้นของรายงานนี้ชี้ให้เห็นว่า ภาคใต้มีการผลิตพืชชนิดต่าง ๆ ไม่หลากหลายนัก ดังนั้นในการเสนอสภาพปัญหาด้านนี้จึงเลือกพิจารณาดัชนีเพียง 3 ตัว คือ การทำนา การอพยพทางานทำและการเกษตรฤดูแล้ง ตารางที่ 3.3 เสนอจำนวนและร้อยละของหมู่บ้านที่มีค่าของหมู่บ้านที่มีค่าของดัชนีเหล่านี้ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย

ตารางที่ 3.3 แสดงจำนวนและร้อยละของหมู่บ้านที่มีคะแนนด้านผลผลิตต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย พ.ศ. 2527 และ 2529

ดัชนีชี้วัด	พ.ศ. 2527				พ.ศ. 2529			
	ภาคใต้		ทั้งประเทศ		ภาคใต้		ทั้งประเทศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
จำนวน	4,414	62.21	15,476	29.24	3,926	55.33	11,659	22.23
อพยพทางานทำ	2,660	37.49	20,262	38.29	3,658	51.56	25,562	48.31
เกษตรฤดูแล้ง	4,049	57.07	19,668	37.16	1,364	18.97	17,910	33.85

3.2.2.1 สภาพปัญหาในการทำนาพบว่า ทั้งในปี 2527 และ 2529 มีหมู่บ้านเกินครึ่งของหมู่บ้านทั้งหมดในภาคใต้ ที่มีคร่าวเรือนประกอบอาชีพเกินร้อยละ 20 ที่ทำการผลิตข้าวได้ไม่เกิน 400 กก./ไร่ ซึ่งนับว่า ยังมีหมู่บ้านเผชิญปัญหาการทำนาในระดับรุนแรงอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้หมู่บ้านที่รถทำนาได้เกิน 2 ครั้งหรือมากกว่า ก็มีเพียงร้อยละ 6 เท่านั้น

พิจารณาในด้านขนาดพื้นที่ใช้ทำนา พบว่าเกือบครึ่งหนึ่งของครัวเรือนที่ทำนาใช้พื้นที่ทำนาค่ากว่า 5 ไร่ลงไป และเมื่อพิจารณาครัวเรือนที่ใช้พื้นที่ทำนาค่ากว่า 10 ไร่ลงไป จะมีประมาณร้อยละ 80 ซึ่งชี้ชัดว่าขนาดพื้นที่ทำนาของชนบทได้มีขนาดเล็ก

3.2.2.2 ดัชนีเกี่ยวกับการอพยพทางานนอกหมู่บ้านเป็นดัชนีที่บ่งชี้ด้านผลผลิตอีกประการหนึ่ง ข้อมูลจากตารางที่ 3.3 สะท้อนให้เห็นว่า ด้านนี้ในภาคใต้มีขนาดเล็กกว่าข้อมูลทั้งประเทศ ยกเว้นในปี 2529

การออกไปทำงานนอกตำบลของชาวชนบทภาคใต้ เกิดขึ้นเพราะ ช่วงเวลาการผลิตในส่วนต่าง ๆ ของภาคใต้แตกต่างกัน โดยเฉพาะการทำงานระหว่าง ฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออก นอกจากนี้ฤดูมรสุมของทั้งสองฝั่งก็ยังคงแตกต่างกัน ประการ สดุดท้าย มีการเคลื่อนย้ายแรงงานไปรับจ้างในเขตประเทศมาเลเซียตามแนวชายแดน อยู่ตลอดเวลา

3.2.2.3 ปัญหาการเกษตรฤดูแล้ง จากตารางที่ 3.3 ซึ่งว่าในปี พ.ศ. 2527 มีหมู่บ้านเป็นจำนวนมากที่ราษฎรไม่ได้ทำการเกษตรในฤดูแล้ง แม้ว่าในปี 2529 จำนวนหมู่บ้านที่บันทึกมีครัวเรือนต่ำกว่าร้อยละ 20 ทำการเกษตรฤดูแล้งจะลดลงก็ตาม สภาพปัญหายังคงอยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตาม หมู่บ้านที่ทำการเกษตรฤดูแล้งจะมีรายได้จากผลผลิตโดยเฉลี่ยประมาณ 3,600 บาท/ปี ซึ่งนับว่าไม่สูงนัก

3.2.3 ปัญหาด้านแหล่งน้ำ

ในที่นี้จะเสนอดัชนีเพียง 2 ตัวชี้วัด คือ น้ำกินและน้ำใช้ และน้ำ เพื่อการเกษตร ตารางที่ 3.4 แสดงถึงจำนวนและร้อยละของหมู่บ้านที่มีคะแนนของ ดัชนีทั้งสองต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย

งที่ 3.4 แสดงและร้อยละของหมู่บ้านที่มีคะแนนดัชนีต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย
พ.ศ. 2527 และ พ.ศ. 2529

ดัชนี	พ.ศ. 2527				พ.ศ. 2529			
	ภาคใต้		ทั่วประเทศ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บ้านน้ำใช้	2,863	40.35	17,847	33.72	568	8.00	3,099	5.8
น้ำเพื่อการเกษตร	1,234	17.39	5,484	10.36	1,427	20.11	7,638	14.4

ปัญหาด้านน้ำกินและน้ำใช้ของชาวชนบทภาคใต้อย่างคง เป็นปัญหาเช่นเดียวกับ
อื่น ๆ ทั่วประเทศ ในปี 2527 แต่ปัญหาด้านนี้ลดระดับความรุนแรงลงมาก
2529 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาครัวเรือนที่มีน้ำดื่มไม่เพียงพอมีอยู่ 306,894
เรือน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 26 ของทั้งภาค ก็นับว่าปัญหาด้านนี้ยังมีความรุนแรง

ส่วนปัญหาด้านน้ำเพื่อการเกษตรนั้น ภาคใต้มักจะมีฝนตกชุก แต่ยังคงมีความ
คลื่อน้ำเพื่อการเกษตรอยู่มาก จากตารางที่ 3.4 จะพบว่า หมู่บ้านในภาคใต้
ทางการขาดแคลนน้ำเพื่อการเกษตรในปี 2527 และปี 2529 มีอยู่ร้อยละ
9 และร้อยละ 20.11 ตามลำดับเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีการ
คลื่อน้ำเพื่อการผลิตในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง กล่าวคือ มีหมู่บ้านที่ขาด
น้ำเพื่อการทาน 2 ครั้ง บลุกพืชไร่อายุยาว ทาสวนผลไม้และบลุกพืชไร่อายุ
ระหว่างร้อยละ 22-32 ของหมู่บ้านทั้งหมด

3.2.4 ปัญหาด้านสาธารณสุขและความรู้

จากข้อมูล กชช. 2 ค. ของทั้ง 2 ปี ชี้ชัดว่าปัญหาด้านสาธารณสุขและความรู้ในชนบทภาคใต้ในภาพรวมแล้วถือได้ว่ายังไม่รุนแรงนัก กล่าวคือ จากดัชนีชี้วัด 14 ตัว ในปี 2529 มีเพียง 7 ตัวชี้วัดที่มีหมู่บ้านที่ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย และมีเพียง 3 ตัวชี้วัด คือ สุขลักษณะในบ้าน การรักษาพยาบาล และที่ให้ความรู้ในหมู่บ้านที่มีขนาดของปัญหาอยู่ในระดับที่ควรพิจารณาแก้ไข เป็นลำดับแรก

ในปี 2527 มีหมู่บ้านที่ครัวเรือนมีส่วนซึมน้อยกว่าร้อยละ 30 อยู่ ร้อยละ 67.72 และในปี 2529 ลดลงเหลือร้อยละ 59.62 ซึ่งยังถือว่ายังมีปัญหาในระดับสูงโดยมีค่าร้อยละสูงกว่าตัวเลขทั่วประเทศ

สำหรับกรณีการรักษาพยาบาล ในปี 2527 ยังมีหมู่บ้านที่เมื่อมีการเจ็บป่วยเล็กน้อย ชาวบ้านยังคงไปซื้อยาของ ยาชุดจากร้านค้ากินเองอยู่ร้อยละ 46.55 และ ในปี 2529 ลดลงเหลือร้อยละ 12.84 ซึ่งคิดเป็นจำนวนหมู่บ้านเกือบ 1,000 หมู่บ้านอันเป็นการสะท้อนว่ายังมีหมู่บ้านจำนวนหนึ่งที่มีการสาธารณสุขมูลฐานครอบคลุมไม่ทั่วถึงสมควรได้รับการแก้ไข

ปัญหาด้านความรู้ที่คะแนนดัชนีชี้วัดต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยคือ ที่ให้ความรู้ในหมู่บ้านซึ่งหมายถึงการมีสถานที่ให้ความรู้ในรูปโรงเรียน หรือศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก หรือศูนย์โภชนาการหรือที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน หรือหอกระจายข่าว พบว่าในปี 2527 มีหมู่บ้านที่ไม่มีสถานที่ดังกล่าวอยู่ร้อยละ 18.41 และในปี 2529 มีอยู่ร้อยละ 24.16 นั่นคือมีหมู่บ้านระหว่าง 1,300 ถึง 1,700 หมู่บ้านที่ขาดแคลนสถานที่ให้ความรู้

งที่ 3.5 แสดงจำนวนและร้อยละของหมู่บ้านที่มีคะแนนด้านสาธารณสุข และความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย พ.ศ. 2527 และ 2529

ดัชนีชี้วัด	พ.ศ. 2527				พ.ศ. 2529			
	ภาคใต้		ทั้งประเทศ		ภาคใต้		ทั้งประเทศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะในบ้าน	4,805	67.72	28,021	52.95	4,230	59.62	24,159	45.66
การรักษาพยาบาล	3,303	46.55	20,211	53.31	911	12.84	9,105	17.21
ให้ความรู้ในหมู่บ้าน	1,306	18.41	11,825	22.34	1,714	24.16	15,004	28.36

จากภาพรวมของการวิเคราะห์ข้อมูลทุติยภูมิดังที่กล่าวมาแล้ว สรุปกล่าวได้ว่า ที่มีขนาดและความรุนแรงเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยมีดังนี้ ปัญหาผลผลิต แหล่งโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณสุข และความรู้ ทั้งนี้จะมุ่งศึกษาดัชนีชี้วัดการพัฒนาในการจัดหมู่บ้านดังต่อไปนี้ การคมนาคม อัตราค่าจ้าง สิทธิในที่ดิน ผลผลิตจากการทำนา กระทบอาชีพอื่น ๆ การอพยพหางานทำ การรวมตัวของเกษตรกร แหล่งสินเชื่อทางเกษตรกร การทำการเกษตรดูแลบริการสาธารณสุขในหมู่บ้าน การรักษาพยาบาล วัคซีนในเด็ก การวางแผนครอบครัว ความรู้ในการใช้ยา น้ำกินและน้ำใช้ น้ำเพื่อเกษตรกร ระดับการศึกษาของประชาชน การให้ความรู้ของรัฐ และสถานที่ให้ความรู้ใน